

Îngerii nu plâng niciodată

Adina Coltea

Mi-am pus inima,
aşa zgâriată,
într-o pungă de plastic,
când îngerul
îmi tăie calea:
"ce crezi că faci?"
mă dojeni, părinteşte.
- îmi caut un loc
în timp,
la umbra uitării
să-mi cos gânduri
pe rană,
să vindec tăceri...
"ştii tu că asta vrei?"
mă încearcă degetul
vorbei înaripate.
- simt.
tot ce ştiu e simţire.
încerc să mă vindec,
i-am spus,
- ca să nu mai irosesc sânge
în lacrimi.
Mi-a zâmbit îngăduitor.
"rostul sângelui
e să crească aripi,
iar lacrimile
să umple versuri.
Nu să te vindec
trebuie,
ci să-ţi găseşti
poezia."